

Groot en star keken haar oogen naar hem op, toen ze zei, met dat diep-indringende geluid van haar stem: „Zou hij dood moeten, Bart? Mag je dan hier in de rimboe niets houden van wat je lief is?” Eén moment hadden hun blikken in elkander gelegen en om den weemoed van haar stem had hij toen, in een pijn van vreugde, vermoed: was ze dan toch niet gelukkig, niet gelukkig, met dien ander? En terwijl hij sprak, raad gaf, zijn woorden beheerscht, raasde het in zijn hersens: het haar zeggen, alles, alles van dat lang-geledene, lang-verzwegene, haar naar zich toe trekken en het uitfluisteren, den honger van zijn verlangen, samen, één oogenblik, hoofd aan hoofd en borst tegen borst. Maar dan sprak ze weer en de ontroering ging voorbij; in weeë ontnuchtering had hij zichzelf een idioot genoemd.

Als ze het wist, dan zou ze zeggen: maar Bart, daar zijn we toch veel te goeie vrienden voor, dat had ik van jou niet gedacht. En hij zou zwijgen, ook lachen misschien, om maar te kunnen blijven komen, om ééns in den zooveel tijd de zalige ellende van haar nabijheid te ondergaan.

Als er maar meer vrouwen hier waren, dacht hij bitter, ja, als hij in Holland was! Maar altijd die eenzaamheid, op dagen afstand niets dan deze ééne blanke, beschaafde vrouw. Zou ze, en weer verviel hij in dat eindeloos gemijmer, dat hem, als een verdooving, onmisbaar geworden was, zou ze dan nooit eens merken hoe gretig hij haar hand bij het afscheid nemen vast hield, hoe hij iedere stemming van haar dadelijk meeleeft en onderging?

Een zacht geklakkak van slofjes deed hem opzien, onwillig uit zijn triestige gepeinzen. Tasminah stond in de deur-opening, haar roze kabaja spande over haar ronde schouders, de vouw van haar roode sarong leek versch gestreken en wipte boven den blooten, bruinen enkel op.

Of de Toean geen pait wilde, vroeg ze, en weer was er in haar witgebedakt gezicht de loerende lach van afwachting om haar mond. Neen, hij wilde geen pait, maar toen hij dacht aan de uren, die nog voorbij moesten eer hij slapen kon, zei hij kort: „Ja breng toch maar.”

Een vlugge glimp, als een lichtje, kwam er in de zachte, zwarte oogen; heupwiegend ging ze langzaam naar de wrakke kast en zette de paitflesch met glaasje voor hem neer. Of de Toean niet rooken wilde en ze had vanmiddag kweekwee *) gemaakt, lekker zoet! De grauw, dat ze wel opdonderen kon, trok al zijn eenen mondhoek neer, maar hij zei alleen: Nee, hij wilde geen kweekwee. Maar de Toean at niet genoeg, hij moest niet boos worden, haar niet brutaal vinden, maar hij at niet genoeg, daar zou ze wel een eed op willen doen. Hij zou weer ziek worden, koorts krijgen! Kasian Toean, altijd zoo alleen! En met eentonige, langzame uithaal van woorden herhaalde ze dat „Kasian Toean.”

In de opgekropte ellende van zijn ontredderd gevoelsleven onderging hij deze deernis even, als een menschelijk meegevoel en, brandie door zijn

*) Koek.